fotbal

Veşti de la baraj:

Braşovenilor le place Timişoara...

Pe măsură ce se scurg zilele şi ne apropiem de fluierul inaugural al barajului, interesul în jurul lui creşte vertiginos. Sosiţi doar de 24 de ore în Timişoara, braşovenii s-au făcut remarcaţi în grup, alături de antrenorul Silviu Ploieşteanu, fie la cîte o plimbare prin oraş, fie la filmul „Ce noapte, băieţi !", fie în drum spre hotelul „Timişoara" unde sînt găzduiţi.

Interceptîndu-l într-unul din aceste drumuri, l-am răpit pentru cîteva minute pe antrenorul braşovean SILVIU PLOIEŞTEANU, rugîndu-l să ne comunice primele impresii recoltate în oraşul în care se va răspunde la hamletiana întrebare „A fi sau a nu fi ?"... în A.

Deşi antrenorul „stegarilor" este, ca întotdeauna, ba poate mai mult ca de obicei, rezervat, atît în afirmaţii, cît şi în negaţii, am reuşit, totuşi, să-i smulg cîteva aprecieri de ordin general.

„Pentru băieţii mei şi pentru mine, singura plăcere a barajului este revederea acestui frumos oraş, care ne este familiar şi drag, cu un public obiectiv şi cunoscător în ale fotbalului.

Noi am sosit primii în oraşul de pe malul Begăi, pentru că avem nevoie de o scurtă perioadă de aclimatizare la căldura de şes, necunoscută nouă la Braşov.

La Timişoara avem programate două antrenamente de acomodare, cel de joi şi cel de vineri.

Firesc, dată fiind importanţa vitală pentru noi a barajului, am deplasat întregul lot, adică pe Adamache, Papuc, Rusu, Alecu, Jenei, Ivăncescu, Todirişcă, Pescaru, Iordache, Cadar, Necula, Győrfi, Nicolae, Gane, Ardeleanu şi Florescu".

Despre celelalte formaţii nu vă putem informa la ora aceasta cu nimic nou, deoarece ele nu au sosit încă în Timişoara, desfăşurîndu-şi, probabil, ultimele şedinţe de pregătire în alte oraşe ale ţării.

Petre ARCAN — coresp. principal

Drăguşin speră

Ieri dimineaţă, l-am întîlnit pe CORNEL DRĂGUŞIN, antrenorul echipei Progresul.

— Cînd plecaţi la Timişoara ?

— Simbătă dimineaţă. Ne-am continuat pregătirile pentru acest baraj în Bucureşti. Băieţii se simt bine şi... sper să trecem cu succes acest hop decisiv.

— Care meci vi se pare mai greu ?

— Prima partidă, cu Crişul. În asemenea împrejurări, contează enorm startul. O victorie asupra orădenilor ne-ar ridica moralul şi am privi cu şi mai multă încredere celelalte jocuri.

— Ce lot deplasaţi ?

— Plecăm la Timişoara cu un număr ceva mai mare de jucători. Meciurile de baraj sînt de obicei mai tari aşa că vreau să am la dispoziţie cît mai multe rezerve. În concluzie, sper să rămînem în divizia A.

Cr. M.

Opinii pe marginea proiectului

Răspunzînd invitaţiei redacţiei „Sportul", încerc să-mi spun părerile cît mai succint posibil cu privire la problema transferărilor în fotbal.

Transferările au fost şi sînt un proces indispensabil, firesc, în viaţa fotbalului.

— PENTRU MASA JUCĂTORILOR, transferările înseamnă selectarea normală a valorilor, o continuă reaşezare a lor. Prin stimulentul pe care-l conţin, transferările provoacă la adolescenţii fotbalului, dar şi la maturi, spiritul de emulaţie, ambiţia de a se realiza, de a se afirma pe o treaptă tot mai înaltă. Încercările administrative de a frîna acest proces natural aduc de-a lungul anilor mari daune formării şi lărgirii elitei fotbalistice, ca şi împrospătării ei. De aceea, sînt de părere ca pentru zecile de mii de jucători care nu fac parte din diviziile A, B şi C transferărilor să li se aplice regimul recunoscut drept favorabil pentru „amatori" în ţări cu fotbal puternic, de pildă în R.F. a Germaniei. Adică, ele să fie complet libere tot anul, fără nici un fel de dezlegări, jucătorul executînd automat o „carantină" de trei luni înainte de a activa la noua echipă.

— PENTRU ELITA FOTBALISTICĂ, deci pentru aşa-numiţii jucători de performanţă, transferările reprezintă, de asemenea, un proces de selecţie, normal, dar, de astă dată, la un nivel mult mai ridicat. Ele dau imbold spre perfecţionarea individuală şi spre menţinerea tocmai la acest nivel înalt. În plus, posibilitatea transferului la altă echipă, după un eşec sau un semieşec personal, generează la jucători ambiţia pentru reafirmare, sentiment de înţeles şi folositor fotbalului. Sînt, de aceea, pentru libertatea jucătorului de a decide, prin angajament reciproc cu o echipă, cît timp vrea să joace la un club şi în ce condiţii poate cere anularea angajamentelor luate.

— PENTRU CLUBURI, transferările sînt un factor decisiv în îmbunătăţirea continuă a echipelor. Ele stimulează cluburile să devină mai puternice, organizatoric şi financiar, spre a putea să alcătuiască formaţii competitiv-redutabile. Cu ajutorul transferărilor are loc, prin urmare, şi la nivelul cluburilor, un proces firesc de selectare, cu foloase evidente nu numai pentru afirmarea lor internă, ci şi externă. Optez, deci, pentru libertatea fiecărui club de a decide în relaţiile sale cu alt club şi cu jucătorii în cauză. Intervenţia federală în relaţiile club-club şi club-jucător nu este de admis decît în caz de litigiu.

— PENTRU TEHNICIENII FOTBALULUI, directori tehnici şi antrenori, transferările sînt iarăşi un element indispensabil în munca lor de a scoate la iveală formaţii mereu proaspete şi puternice competitiv. Transferările exercită şi o influenţă binefăcătoare asupra evoluţiei gîndirii tactice, obligînd pe tehnicieni să găsească continuu alte soluţii de joc, spre a pune de acord o valoare individuală nouă cu ansamblul echipei. Mari idei de joc s-au născut astfel. Şi sînt de părere că atîta vreme cît un antrenor activează la un club, nici un transfer, în nici un sens, nu trebuie realizat fără acordul lui.

— PENTRU MARELE PUBLIC, campania de transferări şi urmările ei concrete reprezintă o adevărată atracţie spre stadioane, o reînnoire sezonală a interesului pentru fotbal. Fiecare suporter vrea să-şi vadă echipa favorită în „haine noi" sperînd şi pretinzînd de la ea jocuri, rezultate mai bune decît în trecut. Se înţelege că reuşita publicitară a unei campanii de transferări aduce o contribuţie substanţială la înavuţirea fotbalului, acest sport „bogat" care, teoretic, nu trebuie alăptat cu biberonul subvenţiilor.

Valeriu MIRONESCU

STATUTUL PROVIZORIU AL F.R. FOTBAL (II)

PE AGENDA DEZBATERILOR PUBLICE

Cine se apleacă atent şi înarmat cu obiectivitate asupra problematicii fotbalului, va recunoaşte adînca ei specificitate. Volumul activităţii (peste 100 000 de persoane, adică poate tot atît cît însumează la un loc alte zece federaţii), volumul competiţiilor, particularităţile jocului în sine (cu o tehnică complicată), dificultatea de a creşte un mare jucător, prin comparaţie cu asimilarea mai lesnicioasă a „bibliografiei" altor sporturi, pasiunile acerbe care străbat lumea fotbalului, o ierarhie internaţională greu de înfrînt, conservată prin eforturi de super-organizare şi profesionalizare, toate acestea şi încă multe altele creează fotbalului o personalitate puternică, singularizîndu-l în cetatea sportului.

Cu acest adevăr ineluctabil, în minte, cititorul analizează capitolele statutului provizoriu al F.R. Fotbal, căutînd să observe dacă textul şi subtextul său vor oferi acestei ramuri sportive un suport propriu, adecvat.

La sfîrşitul lecturii rămîne însă nedumerit. **Dacă în paragrafele sale, cineva s-ar juca, înlocuind cîteva substantive sau apelative (fotbal, F.R. Fotbal, F.I.F.A. sau U.E.F.A.), cu altele (handbal, F.R. Handbal, box F.R. Box etc.), cu acest minim efort de substituţie ar confecţiona, în cîteva minute, statute pentru toate federaţiile.** Afirmaţia noastră nu reprezintă decît o confirmare a butadei, potrivit căreia nu există lucru trist care să nu poată fi spus în glumă. **În nici unul din cele 39 de articole ale statutului nu se afirmă ceva care să aparţină numai fotbalului, ceva în care să fie înglobată esenţa sa, o idee definitorie pentru specificul acestui sport.** Se poate susţine că aceeaşi haină uniformă s-ar putea mula pe umerii tuturor federaţiilor, pe individualitatea tuturor sporturilor ? **Pot fi concepute** [illegible] **norme generale care să nu stînjenească profilul şi dezvoltarea a 36 de ramuri sportive ?**

Să reflectăm acum asupra concepţiei stabilite pentru conducerea şi îndrumarea federaţiilor în general şi a celei de fotbal în special, să reflectăm la spiritul acestui statut provizoriu, **vizavi de tendinţa manifestă în toate domeniile vieţii sociale, cu privire la combaterea tutelării excesive şi a responsabilităţilor paralele.** Este acest rol interpretat cu supleţe în sport ? Iată drept argumentaţie o succesiune logică a cîtorva paragrafe (în ordine inversă capitolelor din statut), care, sperăm, va fi concludentă.

În art. 13 din capitolul III, referitor la atribuţiile Comitetului federal, se afirmă : **„Comitetul federal dezbate şi aprobă planurile elaborate pe baza directivelor Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, pentru dezvoltarea activităţii fotbalistice şi urmăreşte îndeplinirea lor".** Apoi, la rîndul ei, Conferinţa F.R. Fotbal (considerată organul superior al Federaţiei, care se întruneşte în sesiuni ordinare, fixate din 6 în 6 ani) : **„ascultă** (n.n. mai întîi), **dezbate şi adoptă planul de măsuri pentru dezvoltarea fotbalului pe următorii 6 ani"** (art. 8, cap. II). Şi, în continuare: **„Normele elaborate de C.N.E.F.S. sînt obligatorii pentru activitatea federaţiei şi a organelor în subordine"** (art. 2, cap. I) ; şi mai ales : **„Măsurile adoptate de F.R. Fotbal cu privire la organizarea şi dezvoltarea activităţii fotbalistice pe teritoriul ţării şi confirmate de Consiliul Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport sînt..."** (art. 4, cap. I).

Legătura de sens dintre aceste citate este următoarea : **pentru organizarea şi dezvoltarea fotbalului nostru gîndeşte cineva din afara activităţii fotbalistice. Nici Conferinţa federaţiei, nici Comitetul şi nici Biroul federal nu sînt investite în vreun paragraf cu prerogativul de a concepe drumul prezent sau viitor al fotbalului.** Aceste forumuri cu responsabilitate, în fapt, pentru destinul fotbalului de masă şi de performanţă, pentru puterea lui competitivă etc. nu au dreptul (conform statutului provizoriu) să gîndească şi să adopte soluţiile cele mai adecvate pentru ridicarea şi consolidarea edificiului acestei ramuri de sport. **Toate competenţele şi energiile, toată experienţa, toate iniţiativele sînt condamnate, din ce în ce mai mult, la ofilire prin neutilizare. Exponenţii lumii fotbalului nu sînt chemaţi decît să asculte şi să brodeze planuri de măsuri amendate de practică şi acţiuni palide, conformiste, funcţionăreşti, în chenarul trasat în prezent.** Tendinţa la tutelare excesivă capătă şi mai multă pregnanţă prin dublul ei mecanism de exercitare, după cum reiese din aceleaşi citate. **Pe de o parte, toate proiectele cu ţintă majoră trebuie ţesute pe canavaua unor directive iar, ulterior, înainte de adoptarea definitivă, ele trebuie să obţină, din nou, confirmarea aceluiaşi for.**

Remus BOGDAN

Dinamo Bucureşti—U.T.A.

în finala campionatului republican de juniori

● **În semifinale :**
DINAMO BUCUREŞTI—MINERUL BAIA MARE 2—0 (1—0)
● **U.T.A.—F.C. ARGEŞ 1—0 (1—0)**

SIBIU, 20 (prin telefon). — **Stadionul Metalul a găzduit azi după-amiază meciurile contînd pentru semifinalele campionatului republican de juniori.**

In prima partidă dinamoviştii bucureşteni, net superiori, au învins mai uşor decît arată scorul, pe Minerul Baia Mare, datorită puterii combinative a ataculul, care şi-a creat numeroase acţiuni favorabile. Autorii golurilor : Moldovan **(min. 28) şi** Cotigă **(min. 53). A arbitrat satisfăcător Eugen Bucşe (Sibiu). Iată formaţia învingătoare : Dragnea — Mocanu, Drăgan, Popescu, Profir, Enache, Gherase, Moldovan, Cotigă, Toma, Baicu (Ionescu, minutul 63).**

Partida vedetă a cuplajului a depăşit mult ca nivel valoric primul meci, în special datorită jocului excelent practicat de arădeni în prima repriză. F. C. Argeş s-a ridicat, după pauză, la înălţimea partenerilor şi ar fi putut egala în min. 65, cînd, singur în faţa porţii goale, Tudor a ratat. Forţa juniorilor de la U.T.A. a fost confirmată, în special, de trio-ul înaintaşilor : Atodiresei, Brîndescu şi Sima. Golul victoriei avea să fie marcat, însă, de un fundaş : Braşovschi (min. 15). Bun arbitrajul lui Cornel Niţescu (Sibiu). Arădenii au aliniat următoarea formaţie : Bătrîna — Vostog (Dobai, min. 63), Gotlieb, Bodea, Braşovschi, Girlea, Pecican, Atodiresei, Brîndescu, Sima, Nagy.

ILIE IONESCU-coresp. prin.

NOTE

IN SPIRITUL FAIR-PLAY-ULUI

In vălmăşagul de aspecte, îndelung comentate, ale meciului dintre Dinamo şi Rapid — greşelile de arbitraj, lovitura de la 11 metri din min. 90, ratată de Neagu, prelungirile — unul a trecut aproape neobservat, deşi este (din păcate !) cam neobişnuit pe terenurile noastre de sport : dinamoviştii n-au schiţat nici cel mai mic gest de protest la acordarea acelei lovituri gratuite de la 11 metri, în minutul 90 ! Şi era vorba de o sancţiune survenită în ultimele clipe de joc, care hotăra soarta partidei.

Lipsa oricărei reacţii a dinamoviştilor, la primirea acestei lovituri de măciucă, ne-a surprins. Desigur, decizia fiind dată, protestele n-ar fi ajutat la nimic. Dar, nu prea ne amintim ca o astfel de sancţiune să fi fost primită cu atîta calm, cu atîta sportivitate, chiar dacă ea era urmarea unei infracţiuni evidente. Proteste mai mult sau mai puţin vehemente au însoţit, de-a lungul anilor, fiecare decizie de 11 metri.

Nici Dinamo Bucureşti n-a făcut în trecut excepţie de la această regulă. Sperăm că remarcabilul exemplu de disciplină, de bărbăţie am putea spune, pe care l-a dat duminică, nu va rămîne o întîmplare, ci va constitui un îndemn, pentru Dinamo ca şi pentru alte echipe, de a avea o comportare identică în focul luptei sportive, marcată uneori de inechităţi, reale sau numai aparente.

DA ŞI NU !

Discuţie. De o parte, cîţiva redactori ai ziarului nostru. De cealaltă parte, C. Bărbulescu, unul dintre arbitrii de linie ai meciului Dinamo — Rapid, din finala Cupei României. Subiectul : faza în care Pîrcălab lăsase în urmă doi adversari, dar, spre marele său necaz, nu şi-a putut fructifica victoria : steagul arbitrului C. Bărbulescu l-a oprit din cursa sa irezistibilă spre poarta adversă. Motivul ? Balonul controlat de dinamovist de-a lungul liniei de margine ar fi depăşit hotarele ei. Deci : aut.

Ceea ce noi am contestat. În sprijinul său, arbitrul Bărbulescu aduce un argument, pe cît de simplu, pe atît de puternic : tuşierul, fiind cel mai aproape de fază, este în măsură să se pronunţe mai exact asupra ei, decît oricare altă persoană, inclusiv noi, ziariştii care ne aflam în tribună.

Un astfel de argument pare de nezdruncinat. Dar problema are şi un alt aspect, asupra căruia va cădea de acord, credem, şi tov. C. Bărbulescu : în 99% din cazuri, este suficient ca mingea să ATINGĂ linia de margine (fără s-o depăşească cu întreaga ei circumferinţă, cum cere regulamentul), pentru ca tuşierii noştri, printr-un gest aproape reflex, să ridice steagul, preîntîmpinînd în felul acesta pericolele pe care le include orice fază de joc cît de cît discutabilă.

Aşa s-a întîmplat duminică !

O ABSENŢĂ

Neagu n-a apărut miercuri în formaţia Rapidului. Vrem să credem că această absenţă are doar justificări tehnice : oboseală, lipsă de formă, accidentare etc. Ar fi dureros ca lucrurile să stea altfel şi să înregistrăm un nou „caz Constantin", mai absurd încă, prin tinereţea celui în cauză (Neagu), prin faptul că acesta este un copil al Giuleştiului.

E greu de uitat acel 11 metri ratat în minutul 90 ? Desigur. Să nu dramatizăm însă mai mult decît trebuie. Să nu uităm că şi fotbalul, ca şi oricare alt sport, este, printre altele, şi o activitate recreativă. Supărările nu trebuie să ţină mai mult ca o ploaie de vară.

Jack BERARIU

P.S. LA TURNEUL FINAL AL C.E. (III)

„QUANDO BOBBY È... SOLO !"

Întîmplarea a făcut să ajungem la „Stadio comunale" din Florenţa, o dată cu maşina care transporta formaţia Angliei ; celebra formaţie a Angliei, pe care o mai văzusem evoluînd cu doi ani în urmă în suita de jocuri disputate pe Wembley. Rînd pe rînd au coborît (...după Ramsey) **Banks, Moore, Stiles, Bobby Charlton, Hurst, Peeters, Wilson** şi toţi ceilalţi jucători insulari, sosiţi în Italia pentru a-şi onora titlul. Hotărît lucru, gloria augmentează alura, conferă o morgă aparte. Privindu-i atent pe băieţii lui Ramsey, ce se îndreptau spre cabine, ne-au venit în minte cuvintele euforice apărute cu puţine zile în urmă într-un ziar londonez : **„Sir Alf pleacă pentru a bate Europa. Peste 10 zile, poate un alt trofeu va fi purtat spre Londra".**

În nici un caz ziariştii englezi nu se gîndeau că, în drumul Angliei spre trofeu, se va ivi, ca o forţă de neînfrînt, tînăra echipă a Iugoslaviei (medie de vîrstă 23 de ani !), calificată norocos în sferturile de finală. Nici Ramsey nu era mai puţin optimist. Răspunzînd lui Ceaikovski, antrenorul lui Bayern München (care urmărise pentru Mitici meciul R. F. a Germaniei—Anglia şi care susţinea că Anglia este imbatabilă numai la ea acasă), antrenorul campionilor mondiali spunea : **„Dl. Ceaikovski vorbeşte fără să ştie. Înainte de Hanovra** (n.n. — unde englezii au cedat cu 1—0), **Anglia n-a mai pierdut pe continent din 1963".**

Şi iată-i acum pe englezi, la „Stadio comunale", faţă-n faţă cu băieţii lui Mitici. La numai 5 minute după începere, cota favoriţilor creşte, deoarece outsiderul a rămas fără Osim, coordonatorul echipei ; cota creşte, dar jocul campionilor mondiali nu merge de loc şi spre final — lovitură de teatru : golul lui Giaici care scoate din cursă pe insulari. Deşi, faţă de Hanovra, Anglia a recurs la renovări serioase, introducînd în formaţie alţi 5 jucători, printre care şi **Bobby Charlton,** cele spuse de antrenorul Ceaikovski se adeveriseră. Sir Alf, care plecase din Anglia **„să bată Europa"** se împotmolise de la primul hop, plătind tribut nu atît oboselii **(Banks, Newton, Labone, Moor, Hunter** şi **Ball** jucaseră la Hanovra cu 4 zile înainte) cît mai ales greşelilor făcute la alcătuirea formaţiei ; o formaţie fără **Stiles,** fără **Hurst,** în schimb cu **Mullrey** şi **Hunter,** doi jucători care, departe de a se încadra în angrenajul echipei, au prestat un joc cu multe execuţii tehnice defectuoase şi pe deasupra periculos (Hunter este acela care l-a accidentat pe Osim, Mullrey a sfîrşit prin a fi eliminat). În lipsa lui Hurst, Hunt, singurul vîrf de atac — între Paunovici şi Holcer — a fost anihilat fără prea multă dificultate. Într-o oarecare măsură şi pentru faptul că Bobby Charlton, un soi de fac-totum, a fost păzit cu strictеţe de „jandarmul" Trivici.

A doua zi după meci, cunoscutul ziarist englez **Brian Glanville** îi făcea un amplu rechizitoriu lui Ramsey : **„...În ceea ce-l priveşte pe Hunter** — scria Glanville — **Ramsey a comis o dublă greşeală. A selecţionat un apărător «pur», ca să spunem aşa, apt doar să distrugă ; astfel, în momentele cînd trebuia să meargă înainte, el nu a avut capacitatea să fie util. Hunter poate fi definit ca un jucător dur. Eu, ca bun englez ce sînt, a trebuit să mă ruşinez văzîndu-i «intervenţiile»; cum a fost, de exemplu, aceea care l-a trimis dincolo de tuşă pe Osim".**

În continuare, Glanville nu se arată convins de **„politica anti-aripi"** a lui Ramsey şi-l acuză pe „baronet" pentru că ţine în afara echipei o extremă de talia lui **John Aston.**

Receptiv sau nu la critici, pentru meciul cu U.R.S.S. Alf Ramsey a operat trei modificări în formaţie, introducîndu-i pe **Wright, Stiles** şi **Hurst** în locul lui **Newton, Mullrey** şi **Ball.** Şi echipa a mers. Acţionînd în situaţiile de atac alături de Hunt, blondul **Hurst** şi-a regăsit bucuria de a juca, producînd serioase dificultăţi sistemului defensiv condus de masivul Şesternev. **Stiles** — „Dracula Stiles", cum l-au numit aici cronicarii italieni, şi-a făcut din nou meseria, în condiţii absolut regulamentare, operînd în cea mai mare parte a timpului în zona indicată de Ramsey. Şi a mai fost acest Bobby Charlton, eliberat din strînsoarea lui Trivici. Calm, dezinvolt, el „şi-a condus cu măiestrie echipa, manevrînd neobosit „din 16 în 16", interceptînd cu pricepere, schimbînd apoi derutant direcţia de atac şi participînd, deseori, şi la finalizare. **„Quando Bobby è... solo"** — spunea un confrate italian, cucerit de recitalul oferit de marele Charlton — Anglia îşi recapătă strălucirea.

„Accident, un simplu accident, — a spus Ramsey referindu-se la jocul pierdut la Florenţa. **Încă cei mai buni sîntem noi".** Iakuşin, directorul tehnic al reprezentativei U.R.S.S., intervine şi el : **„În faţa acestor englezi, chiar şi Italia ar fi pierdut".** Iar presa titrează : **„Doi giganţi cu numele Bobby"** (Corriere sportivo); **„Charlton şi Moore — doi coloşi"** (Il Messaggero).

Ca şi Italia, Anglia salvase din aparenţe, la ultima evoluţie, refăcînd din prestigiu...

G. NICOLAESCU

Caiacul amiral

Cu Aurel VERNESCU pe drumul performanţei

● Ce înseamnă şapte sutimi de secundă ● Parfumul garoafelor şi strălucirea medaliilor ● De trei ori campion al Europei ● „Un român a devenit repede iubit de spectatori" ● Pe cînd povestea altor titluri ?

Pe podiumul învingătorilor, la ultima ediţie a campionatelor europene (Duisburg — 1967)
Foto : P. ROMOŞAN

Radu Huţan s-a decis. Echipa trebuie, din nou, întinerită. Ştie că toată răspunderea îi apasă umerii, dar altfel flotila riscă un naufragiu. De ce, după Melbourne, Gand, Praga, Duisburg, Poznan, Jajce şi Grünau, tocmai acum să se ivească acest nedorit punct terminus ? Fie ce-o fi. O dată şi o dată tinerii trebuie să preia ştafeta marilor performanţe. Aşa au devenit titulari ai echipei pentru campionatele europene de anul trecut, de la Duisburg, Covaliov, Irimia, Vorobiov, Terente, Ditcov, Ionescu, Macarenco, Manea şi alţii. O grefă curajoasă făcută cu măiestrie.

Aşa a ajuns Aurel Vernescu — căpitanul echipei — decanul de vîrstă (la nici 29 de ani !) al caiaciştilor şi canoiştilor români. Nici o clipă Radu Huţan şi colaboratorii lui nu se gîndiseră să treacă pe banca rezervelor pe cel pe care nimeni din lume nu-l învinsese de şase ani în proba lui favorită — K 1 — 500 m

★

Pentru a doua oară gazdă a campionatelor europene, oraşul vest-german Duisburg trăieşte intens marele eveniment sportiv. Ziarele publică pagini întregi cu reportaje, comentarii. În vitrine — afişele campionatelor, însigne de tot felul, miniaturi din cristal, fotografiile favoriţilor. Toate biletele pentru tribunele de la Wedau au fost epuizate înainte de sosirea primilor concurenţi. Doar pe apele Rhinului este atîta forfotă...

★

Iarăşi acest foarte tînăr Rolf Petersson. Ce crede suedezul ? Crede, poate, că dacă a mai trecut un an îi va fi uşor să-şi ia revanşa ? Să nu fi văzut, oare, din „serii" că Vernescu n-a îmbătrînit ? Pare sigur de victorie, şi în orice caz decis să facă totul pentru a o obţine. Într-adevăr a făcut totul. Nici o greşeală. Dar, n-a cîştigat ! Pentru că Aurel Vernescu a fost fenomenal şi a avut resurse să smulgă cronometrelor cele şapte sutimi de secundă care i-au deschis drumul spre locul unde tinere fete, în costume de sport, aşteptau să ofere învingătorilor buchete mari de garoafe albe.

Un drum care i-a... plăcut lui Aurel Vernescu.

★

Finala probei de dublu. Pe scurt — medalia de argint. E, totuşi, o performanţă. Mulţi caiacişti şi-ar dori-o. Aurel Vernescu e, însă, supărat şi mărturiseşte cu o sinceritate lăudabilă : „E din vina mea. Startul a fost slab".

35

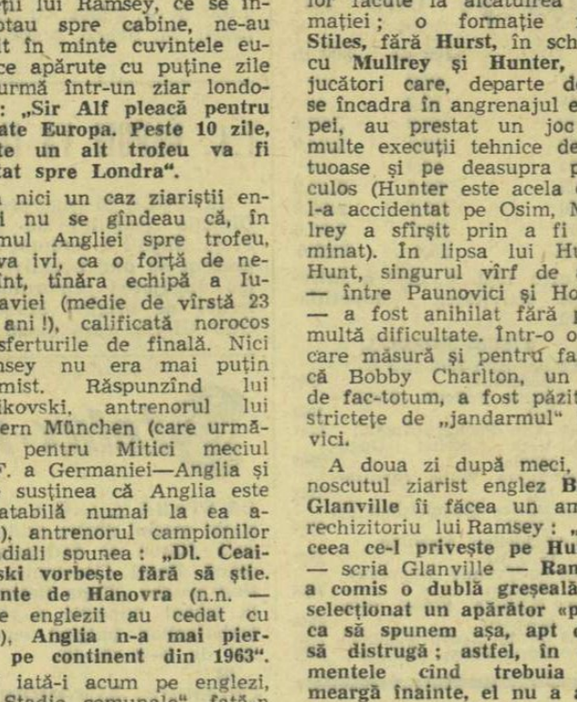

Toată familia aşteaptă Olimpiada

A urmat o noapte a calculelor şi a năzuinţelor. Ceva în legătură cu ultimele finale.

★

Ce mult a dorit Aurel Vernescu să cîştige proba de caiac dublu 1 000 m, împreună cu partenerul lui, Atanasie Sciotnic ! Pentru că, în primul rînd, aceasta e una din cele şapte probe olimpice. Şi a cîştigat-o ! Cursa n-a avut, cum deseori spun ziariştii, istoric. Echipajul nostru, de o rară omogenitate valorică, excelent pregătit, a condus din plecare pînă la sosire întrecînd cu mai mult de o secundă pe principalii adversari, caiaciştii suedezi şi maghiari.

Al doilea buchet de garoafe pentru campionul Europei.

★

Cu un an în urmă, la Grünau, ceva nu fusese în ordine în evoluţia ştafetei româneşti. Într-un caz, comportarea sub aşteptări, în altul oboseala resimţită evident ş.a. A fost, oare, folositoare lecţia de atunci ? Peste cîteva minute, finala de la Duisburg...

Da ! Cu toate că echipele R. F. a Germaniei şi Uniunii Sovietice luptă din răsputeri, Mihai Turcaş, Andrei Contolenco şi Haralambie Ivanov nu pierd contactul cu plutonul. De data aceasta, deşi extenuat după maratonul seriilor, semifinalelor şi finalelor la care participase, Aurel Vernescu are o mişcare relativ uşoară. E distanţa care-i convine şi adversarii n-au luat avans. Preia ultimul schimb şi sprintează puternic. Cursa este de un rar dinamism. În tribune sînt mulţi specialişti, dar nimeni nu se încumetă să spună cine va cîştiga. Spectatorii speră, cîteva clipe, că ştafeta vest-germană va învinge. Dar, nu. Cronometrele arată : 1. România 7:33,57 ; 2. R. F. a Germaniei 7:33,70 !

Minunat e parfumul garoafelor şi minunată e strălucirea medaliei de aur ! Trei titluri de campion al Europei. Aurel Vernescu este eroul pasionantelor întreceri de la Wedau. „Neue Ruhr Zeitung" scrie a doua zi : „Un român a devenit repede iubit de spectatori. Locuitorii Duisburgului l-au îndrăgit pe Vernescu".

★

Ce-ar fi să facem puţină statistică ? În plină glorie, Aurel Vernescu are în palmaresul său patru titluri de campion mondial, opt de campion al Europei, peste 20 de victorii în campionatele ţării, zeci — poate mai mult de o sută de locuri I în regatele internaţionale. Un palmares extraordinar, mai mult decît onorant, pe care Aurel Vernescu este hotărît să-l îmbogăţească în anii ce vor urma. De aceea, punînd acestor însemnări convenţionalul „Sfîrşit" lăsăm, de fapt, încă multe file albe pentru povestea altor titluri şi medalii.

Dan GARLEŞTEANU
(SFÎRŞIT)

36